

บุกเมือง มังงะ

โดย...ต้น

MA

N

GA

3rd International
MANGA Award
Gold Award 2009
JAKRAPHAN HUAYPETCH
SUPER DUNKER

บันทึกการเดินทาง
ของนักเขียนการ์ตูน
ชาวไทยผู้คลั่งไคล้
ตราท่อนบอส ได้รับเชิญ
ไปเหยียบถิ่นกำเนิดไอกุน
ในฐานะเจ้าของรางวัลชนะเลิศ
International Manga
Award ครั้งที่ 3



The background of the entire image is a sunburst pattern consisting of numerous red triangular rays radiating from a central white circle. The rays are of uniform width and are separated by white space, creating a high-contrast, energetic visual effect.

ပုဂံမိတ်
မိတ်:



บริษัท บันลือบุ๊คส์ จำกัด



เรื่อง: จักรพันธ์ ห้วยเพชร

ภาพ ข้อเขียน การ์ตูน ลักษณะปรากฏของการ์ตูนและข้อเขียนในหนังสือเล่มนี้
ขอสงวนสิทธิ์ตามกฎหมาย © Banlue Publications. All rights reserved.

ข้อมูลทางบรรณานุกรมหอสมุดแห่งชาติ

จักรพันธ์ ห้วยเพชร

บุกเมืองมั่งกะ-กรุงเทพฯ : บันลือบุ๊คส์, 2553 176 หน้า

ISBN 978-616-7134-35-2

พิมพ์ครั้งแรก มิถุนายน 2553 พิมพ์ครั้งที่ 2 มิถุนายน 2553

พิมพ์ครั้งที่ 3 มิถุนายน 2553 พิมพ์ครั้งที่ 4 มิถุนายน 2553

พิมพ์โดย : บริษัท ศรีสยามพริ้นท์แอนด์แพคค์ จำกัด

จัดทำโดย : บริษัท บันลือ พับลิเคชันส์ จำกัด

เลขที่ 955 ซ.สุทธิพร ถ.ประชาสงเคราะห์ แขวงดินแดง เขตดินแดง กทม. 10400

โทร. 0-2641-9955 โทรสาร 0-2641-9955 ต่อ 313

E-mail : chotika@banluegroup.com www.banluegroup.com

จัดจำหน่ายโดย : สำนักพิมพ์บรรณสารสน ร่วมกับ บริษัท บันลือบุ๊คส์ จำกัด

กระดาษ : บริษัท ผลิตภัณฑ์กระดาษไทย จำกัด

ประธาน : บันลือ อุตสาหจิต เจ้าของบรรณาธิการผู้พิมพ์โฆษณา : วิจิต อุตสาหจิต

บรรณาธิการ : ภูสุตา ปรีชาวุฒิ กองบรรณาธิการ : ณัฐชนน มหาอิทธิดล

ภาพประกอบ : สุธรรม โชติเสถียรวงษ์ ฝ่ายศิลปกรรม : โกวิทย์ สิงห์สอ

จริยยา ฟังเกษม เรียงพิมพ์ : รัชนี ดวงฤทัย พิสูจน์อักษร : รักชนก ชมาวิมล

ฝ่ายโฆษณา : อริสรา มงคลเกษตริน ดวงใจ วงษา ที่ปรึกษากฎหมาย : ธณัฐ สุขตลอดปี

ที่ปรึกษาด้านการตลาด : วิไลลักษณ์ สุทธิพลธำรง

ราคา 179 บาท

คำนำ สำนักพิมพ์

สำหรับคนที่คลั่งไคล้การ์ตูนมังงะ เกม แอนิเมชัน
ย่อมฝันที่จะได้ไปญี่ปุ่น ไปพบ ไปเจอ ตัวการ์ตูนที่เราชอบ ณ
ถิ่นกำเนิดของมัน

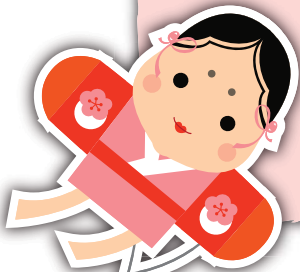
จักรพันธ์ ห้วยเพชร เป็นคนหนึ่งที่ได้ทำความฝันให้
เป็นจริง โดยอาศัยลายเส้นการ์ตูนที่เป็นฝีมือของเขาเป็นใบเบิก
ทางก้าวไปสู่ตำแหน่งที่เป็นสุดยอดความฝันของนักเขียนการ์ตูน
ทั้งหลายในโลกนี้

เป็นอีกครั้งที่คนไทยได้พิสูจน์ให้โลกเห็นว่าฝีมือและ
สมองไม่เป็นรองใคร

เมื่อมีฝัน ต้องลงมือทำ ไม่อย่างนั้น มันก็เป็นได้แค่ฝัน

ขอเป็นแรงเชียร์ ให้แรงฝันของทุกคนกลายเป็นจริง

สำนักพิมพ์บลูบุคส์





เรื่องราวของการบุกเมืองมังงะ
เริ่มต้น ณ สำนักพิมพ์บันลือบุ๊คส์
วันหนึ่งในเดือนมกราคม 2552



มี บ.ก. วิจิตร
เจ้าของตำแห่ง
บ.ก. สูงสุด

คุณเอก
ตำแห่ง
บ.ก. ปกครอง

แต่ใครๆ ในที่นี้จะเรียกเขาว่า
“นายใหญ่” และ “นายหญิง”



ไม่น่าเชื่อ
อะไรมันจะดีทุกงาน
น่าอ่านทุกเล่ม

นายหญิงรู้ว่าจะมีการประกวด
International Manga Award ครั้งที่ 3
เธอจึงเรียกประชุมผู้บริหาร
เพื่อคัดงานส่งประกวด



 8 เดือนต่อมา...ข่าวดีก็มาถึง

ซูเปอร์ดังเกอร์ ได้รับรางวัลเหรียญทองและนักเขียน ตัน จักรพันธ์ ห้วยเพชร
ได้รับเชิญให้ไปรับรางวัลที่ญี่ปุ่น บันทึกการเดินทางของนักเขียนการ์ตูนไทยในดินแดน
แห่งมังงะ จึงเริ่มต้นขึ้น...

ตัน

ชายไทยขนาดบอยไซส์ ผู้แสนจะสดใสร่าเริง
มองโลกในแง่ดีสม่ำเสมอ เขียนการ์ตูนเป็นอาชีพหลัก
เล่นเกมและสะสมของเล่นเป็นอาชีพรอง
เจ้าของผลงาน “ซูเปอร์ดังเกอร์” การ์ตูนบาสเกตบอล
สุดคึกคัก หลงรักประเทศญี่ปุ่นอย่างถอนตัวไม่ขึ้น
ต้นจึงตื่นเต้นตามสุดใจในการมารับรางวัลครั้งนี้



คุณนก

บอสหญิง เจ้าของตำแหน่ง บ.ก.ปกรอง ตำแหน่งที่สองคือ
อรรษา บ.ก.วิจิตร เธอต้องร่วมเดินทางมารับรางวัลและที่สำคัญ
คือมาเป็นซูเปอร์แมนดูแลนายตันให้เดินทางราบรื่นตลอดทริป
โดยอาศัยว่าตัวเองเคยมาญี่ปุ่นแล้วหลายครั้ง โดยหารู้ไม่ว่าประสบการณ์
อันแกร่งกล้าของตัวเองหรือจะลุล่วงกระตือรือร้นของนายตันได้!...

คุณทับทิม



ล่ามสาวชาวญี่ปุ่นสุดน่ารัก ผู้เปี่ยมไปด้วยน้ำใจ
ไมตรีที่พร้อมจะช่วยเหลือ บริการประทับใจ
ทำให้คุณฉาฟชีวิตต่างแดนของต้นและคุณนก
เป็นไปแบบสบายใจ อาจเป็นเพราะคุณทับทิมเคย
อยู่เมืองไทย เรียนภาษาไทย และรักความเป็นไทย
จึงเข้ากับทั้งคู่ได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะเวลาที่มีปัญหา
คุณทับทิมจะรีบเข้ามาช่วยชี้แจงแฉลงไข
ด้วยประโยชน์สุดดีตามแบบฉบับล่ามญี่ปุ่นหัวใจไทย
“คุณพี่นกขา คืออย่างนั้นนะขา...”
(โปรดใส่สำเนียงญี่ปุ่นประกอบ)

สารบัญ

‘เกริ่นนำ’.....4

‘แนะนำตัวละคร’.....5

วันที่ศูนย์ : ‘คำนำทาง’.....8

วันที่หนึ่ง : ‘สวัสดิโตเกียว’.....10

วันที่สอง : ‘เวลาไม่ใช่ของเล่น ของเล่นไม่ใช่เวลา’.....30

วันที่สาม : ‘ฝนที่อาากิฮาระ’.....50

วันที่สี่ : ‘Super Dunker From Thailand’.....68

วันที่ห้า : ‘นั่งรถไฟไปวัดอิกคิวซัง’.....92

วันที่หก : ‘พิพิธภัณฑแห่งความฝัน’.....104

วันที่เจ็ด : ‘นักเรียนการ์ตูน!’.....126

วันที่แปด : ‘กระทบไหล่ภูเขาไฟฟูจิ’.....138

วันที่เก้า : ‘ราตรีสวัสดิ์พระจันทร์แดนอาทิตย์อุทัย’.....150

วันที่สิบ : ‘ซาโยนาระ แปลว่า ไวเจอกันใหม่’.....162

‘Special Thanks’.....170

‘ข่าวเป็นต้น เมื่อต้นเป็นข่าว’.....172

‘รายละเอียดรางวัลมังงะอะวอร์ด’.....174





คุณเคยมีความฝันไหมครับ
วัยเด็ก ครูชอบถามว่าโตขึ้นอยากเป็นอะไร ผมตอบแบบไม่คิด
“อยากเป็นหมอครับ!”

อย่าช้า! ผมเชื่อว่าคุณก็เคยตอบแบบนี้ แล้วเพื่อนมันก็ตอบแบบนี้เกิน
ครึ่งห้อง ผมก็ตอบตามเขาไปเรื่อย เพราะถ้าตอบอาชีพอื่นเดี๋ยวจะโดนเพ่งเล็ง
ว่าไผ่ดำ อันนี้ผมคิดไปเอง แต่ก็เชื่ออีกว่าคุณก็คิดเหมือนผม (ฮา)

แต่ก่อนหน้าจะตอบคำถามจากครู ผมก็กำลังตะป๊ะตะบันซีดๆ เขียนๆ
ลงบนกระดาษสมุด (และหนังสือเรียน) ไปเรื่อย โดยไม่ได้รู้ตัวเลยว่าไอ้สิ่งที่กำลัง
ทำมันคือตัวตนที่แท้จริงของตัวเอง รู้ตัวอีกทีก็หยุดมือไม่ได้แล้ว พร้อมกับพบว่า
การเขียนการ์ตูนเป็นสิ่งเดียวที่ได้ทำตอนนั่งเรียนแล้วมีความสุขที่สุด

“นักเขียนการ์ตูน จึงเป็นอาชีพในฝันของผม”

ยังมีอีก คอมโบต่อเนื่องจากการชอบเขียนการ์ตูนคือชอบอ่านการ์ตูนมาก
แถมยังคลั่งไคล้แอนิเมชั่น ของหลอกเด็กทุกชนิด ทั้งของเล่นจากการ์ตูนดัง
และวิดีโอเกมต่างๆ ที่เล่นแล้วช่วยเปิดกบาลจินตนาการของผมได้ดีสุดๆ เห็นที่ไร
ก็อดไม่ได้ที่จะหามาครอบครอง รู้ทั้งรู้ว่าเป็นกิเลสล้วนๆ แต่ใจมันห้ามไม่ไหว ฮ่า
ฮ่า!

ความเพ้อระดับที่ว่า ทำให้ผมไผ่ฝันที่จะได้ไปเหยียบดินแดนต้นกำเนิด
ของมัน จะดีแค่ไหนถ้าเราได้ไปเดินบนทุ่งหญ้าแห่งความฝันที่มองไปทางไหน
ก็เห็นแต่การ์ตูน ของเล่น และเกมเต็มไปหมด! บรรยาการจะต้องผิดกับ
สะพานเหล็กอย่างลิบลับเหมือนดัมยังก์ที่มีให้กินทั่วโลก แต่กินที่ไหนจะแซบได้
เท่าไทยแลนด์แดนสยามแม่นบ่!!

แต่ความฝันก่อนหน้านี้ช่างห่างไกล นักฝันอย่างผมจึงได้แต่ฝัน...ฝันตั้งแต่เด็กจนแก่กะโหลกกะลาก็ยังไม่มีวิ้วว่าจะได้ไป ดั้งค้ที่เก็บหอมรอมริบก็มีอันมลายหายไปทุกเดือน ทำไม่ได้ ก็ของเล่นมันออกทุกเดือน! (สมควร)

ถึงฟังดูยากเย็นเชียวใจ แต่ผมก็ไม่เคยหยุดฝันหรอกครับ!

4 กันยายน 2009

ขณะที่ผมยังฝันอยู่ โทรศัพท์ดังขึ้นแต่เช้า
จ๊วเจีย หงุดหงิด เพราะกำลังฝันได้อย่างเพลิน ใครโทร. มาตอนนี้พะ!
เสียงผู้หญิง แต่กลับทำให้รู้สึกถึงหนังสือของขวัญ เดอะริง กรังมรณะ
เสียงคุณนก เจ้านายของผมเอง!
ปกติเจ้านายไม่ค่อยจะโทร.หาผมด้วยตัวเองถ้าไม่มีธุระอะไรสำคัญจริงๆ
งานเข้าแล้ว! ต่อกโทร. มาเรื่องงานส่งข่าวแน่ ต้องมีใครไปฟ้องพี่นก แล้ว
พี่นกก็โทร.มาแจ้งข่าว! ทำไงดี!

เฮอะ ทำใจดีสู้เสือ (แก้กเสียงหล่อ)

“ฮัลโหลครับบบ”

“เที่ยงแล้วนะ!”

ผมไม่กล้าพูดอะไร เจ้านายจะโทร. มาบอกเวลาผมทำไม บ้านผมก็มีนาฬิกา

“หวังว่านิสสัยตื่นสายจะแก้ไขได้ก่อนไปญี่ปุ่นนะต้น”

“แล้วผมจะต้องไปญี่ปุ่นทำไมล่ะครับ” (ผมยังงงๆ)

“ซูเปอร์ดังเกอร์ได้รับรางวัลเหรียญทอง International Manga award
เธอต้องไปรับรางวัลที่ญี่ปุ่น 10 วัน”

.....

หา! การ์ตูนผมเนี่ยนะได้รางวัล เรื่องซูเปอร์ดังเกอร์เนี่ยเหรอครับพี่
ด...เดี๋ยวนะ ผ...ผมไม่เคยส่งการ์ตูนไปประกวด...

“ฉันส่งไปเอง แล้วทางสถานทูตให้ตอบด่วนว่าจะไปร่วมงานที่ญี่ปุ่นไหม?”

!!!!!!

ไปสิครับพี่!

あゝ！



อันที!

สวัสดีโตะเกียว



ดี 2 แล้ว!

ถึงเวลาจะผ่านมาแล้ว 3 เดือนที่ผมรู้ล่วงหน้าว่าต้องเดินทางไปประเทศญี่ปุ่น ผมก็ยังเตรียมตัวจัดของในวันสุดท้ายอยู่ดี! แต่ก็ไม่แปลกเพราะผมเชื่อว่าเป็นคืออุปนิสัยเฉพาะตัวของชายไทยร้อยละ 70 และถ้าย้อนลงมาเฉพาะนักเขียนการ์ตูนแล้วละก็ ผมมั่นใจเลยว่าต้องเยอะกว่านั้น ที่มักจะเริ่มทำงานทำการในยาม 'ไฟลนกัน' แบบนี้ ถึงแม้จะรู้ว่าต้องลุลี้ลุลนแค่ไหนในภายหลัง พวกเราก็ยังหลั่นล้ากันกระทั่งวันสุดท้ายอยู่ดี (เพื่อขจัดนิสัยนี้ ผู้มีอายุน้อยกว่า 18 ปี ผู้ปกครองควรดูแลอย่างใกล้ชิด)

เป็นความวุ่นวายอย่างมหาศาล เพราะตั้งแต่ช่วงเย็นวันนี้ผมวิ่งวุ่นอยู่กับกระเป๋าเดินทาง หยิบโน่น ฉกนี่ ยัดใส่กระเป๋า หยิบของเข้า-ออก เหมือนกำลังแข่งจัดกระเป๋าในรายการทีวีแชมเปียน

อย่าเข้าใจผิดว่า ผมเป็นผู้ชายเมโทรที่ต้องมีทุกสรรพสิ่งเดินทางไป ด้วยเพื่อความสะดวกสบายและสะอาดดูอยู่ในไซไซที่ต้องการความสง่างามเนียบทุกกระเปียดตลอดเวลานะครับ เปล่าเลยครับ ผมเป็นแค่นักเขียนหนุ่มผู้ติดดินซึ่งกำลังจัดกระเป๋าเดินทางให้มีทุกอย่างที่คิดว่าอาจจะใช้ชีวิตอยู่ในต่างประเทศได้ตลอด 10 วันโดยไม่ต้องเปลืองเงินไปซื้อใหม่

อันที!

และที่สำคัญ นักเขียนการ์ตูนอย่างผมก็ต้องการให้กระเป๋าดูเหมือนมีพื้นที่เหลือให้มากที่สุด! เพื่ออะไรเหรอครับ ฮีฮี เพราะผมจะไปขนสารพัดของเล่น พิกเกอร์ เกม กลับมาไงครับ!! ว้ากก!! ฮ่า-ฮ่า-ฮ่า (ทำหน้าตาเหมือนมิสเตอร์ชาตาน ตอนชนะการประลองยุทธ์) ก็เลยมีกิจกรรมจัดสรรพื้นที่ในกระเป๋ากันอย่างสนุกสนาน จนกระทั่งรู้ตัวอีกทีก็...

ตี 2 แล้วเซงัน!

เที่ยวบิน TG 676 ที่จะนำตัวผมไปสู่แดนปลาดิบ กำหนดออกจากสนามบินสุวรรณภูมิ เวลา 8.20 น. ใช้เวลาบินราว 5 ชั่วโมงกว่าก็จะถึงสนามบินนาริตะ ประเทศญี่ปุ่น แต่ผมจะต้องออกจากบ้านที่พ่ยาดังแต่ตี 4 เพราะกว่าจะขับรถไปถึงกรุงเทพฯ ก็ต้องใช้เวลาราว 2 ชั่วโมง งานนี้คุณพ่อที่รักรับอาสาไปส่งถึงที่พร้อมกับคุณแม่ผู้แสนดี (หมายเหตุ* ที่กระผมพูดจาวุ่นๆ ฟังขนาดนี้ เพราะอยู่ในช่วงโปรโมชัน 'ลูกดีเด่น' เพราะคุณพ่อและคุณแม่เพิ่งมอบเงินให้ผม 2 หมื่นบาทเพื่อให้ลูกชายสุดที่รักเอาไปล้างผลาญที่ประเทศญี่ปุ่น จากนั้น

พอเงินหมด ผมก็ค่อยตัดจบ หมดไปรฯ!
(ล้อเล่น โอ้ๆ))



ถึงสนามบินสุวรรณภูมิอันเลื่องชื่อและเป็นทีภาคภูมิใจของชาวไทย (ผมประซัดครั้งนึง แล้วก็รู้สึกภูมิใจจริงๆ อีกครั้งนึงครับ) ถึงจะติดดินค่อนข้างหรือรุ่งเช้า ที่นี้ก็ยังพลุกพล่านไปด้วยผู้คน มนุษย์ต่างพาตัวเองให้เดินทาง

ย้ายที่ย้ายถิ่นเสมอ อาจเป็นเพราะพวกเขาไม่ต้องการอยู่กับที่ ตามสัญชาตญาณ การแสวงหาสิ่งแปลกใหม่ให้ชีวิตก็เป็นได้

ผมเริ่มจะอะละเล็กน้อย เพราะไม่ค่อยได้ขึ้นเครื่องบินไปต่างประเทศอะไรบ่อยนัก ล่าสุดก็ไปแค่ฮ่องกงกับพรรคพวกแบบบังเอิญไปสนุก แล้วนอกจากความสนุกผมก็ไม่ได้อะไรกลับมาด้วยเลย แม้แต่ทักษะการขึ้นเครื่องบิน! ต้องเดินเข้าช่องนั้น เช็กเอกสารนั่นนี่ พอจากนั้นก็ต้องไปตรงโน้น ฯลฯ ซึ่งยากสำหรับผม! เพราะเครื่องบินไม่เหมือนรถตู้โดยสารที่อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิที่ซื้อตั๋วปั๊บ เขาก็ไล่ให้ขึ้นรถ มีระบบอัตโนมัติสั่งงานเป็นเสียงและภาพชัดเจน เราแค่พาตัวขึ้นไปนั่งนิ่งๆ แล้วพี่เขาก็จะไปส่ง ณ ปลายทางเอง ขออย่าได้ห่วงไปเลย

ไม่ครับ ไม่เหมือนกันเลย! ที่สนามบินพนักงานทุกคนล้วนภูมิฐาน ก้มหน้าก้มตาทำงานอย่างมีเป้าหมาย และคิดว่าผู้โดยสารทุกคนคงรู้ว่าต้องทำอะไร เพราะมันก็ไม่ได้ยากอะไรนี่ (ในความคิดของพวกเขา) หรือถ้าท่านผู้โดยสารใจจริงก็คงจะไปถามพนักงานภาคพื้นดินที่กระจายอยู่ทั่วบริเวณได้

หารู้ไม่! การที่พวกท่านกระจายบุคลากรหน้าตาสดใส ดูดีมีระดับ ยิ่งทำให้ผู้โดยสารที่ไม่สันถวไมตรีขึ้นเครื่องอย่างผมนั้นกระอักกระอ่วนไม่กล้าถามครับ! เพราะกลัวจะดู 'โลว์คลาส' และ 'โลว์คอส' ในสายตาของพวกเขา...

ผมจึงไม่ถามและไม่ทำอะไรนอกจากยืนรอเฉยๆ ด้วยความมั่นใจ เพราะการเดินทางครั้งนี้ผมมีแม่พระผู้เป็นที่พึ่งทางใจไปด้วยในฐานะผู้ติดตามครับ

อันที!

ซึ่งทาง Japan Foundation ผู้จัดการโครงการประกวดครั้งนี้อนุญาตให้ผู้ได้รับรางวัลทุกคนมีผู้ติดตามร่วมเดินทางไปด้วยได้ แต่ต้องเสียค่าใช้จ่ายระหว่างการเดินทางเองทั้งหมด

JAPAN FOUNDATION

เป็นหน่วยงานที่จัดตั้งโดยรัฐบาลญี่ปุ่นในปี ค.ศ. 1972
ภายใต้การดูแลของกระทรวงต่างประเทศ มีวัตถุประสงค์เพื่อ
แลกเปลี่ยนและเผยแพร่วัฒนธรรม รวมไปถึงเสริมสร้างความ
เข้าใจอันดีระหว่างญี่ปุ่นและนานาชาติ



ซึ่งผู้ติดตามของผมนั้นจะเป็นใครไปไม่ได้ครับนอกจาก “เธอ” ผู้กำลังเดิน
อย่างมาดมั่น ตรงมาที่ผม...

ผมขอแนะนำ ฟีนิก-โชติกา อุตสาหจิต เจ้านายผู้เป็นที่รักของผมนั่นเอง

ฟีนิกอยู่เบื้องหลังของการเดินทางครั้งนี้ของผมทั้งหมด ตั้งแต่มอบ
โอกาสให้ผมได้เขียน Super Dunker (ซูเปอร์ดังเกอร์) ลงเป็นประจำในหนังสือ
การ์ตูน มหาสนุก กระทั่งส่งการ์ตูนเรื่องนี้ไปประกวดในโครงการ International
Manga Award ตอนที่ฟีนิกโทร. มาบอกว่าผมได้รับรางวัลชนะเลิศ ตัวผมเองยัง
ไม่ทราบเลยครับว่าการ์ตูนของผมมันเดินทางไปญี่ปุ่นได้ยังไง (คนเขียนมันยังไม่
เคยไปเลย) หรือผมละเมอไปส่งประกวดตอนไหน ที่สำคัญ ผมไม่รู้เลย



ด้วยซ้ำว่ารายการที่ผมชนะเลิศนี้มันคืออะไร ใครจัด จัดทำไม จัดเมื่อไหร่
เองง่ายๆ ผมไม่รู้เรื่องอะไรสักนิดเลยครับ ฟีนิกเป็นคนดำเนินเรื่องให้ทั้งหมด

โดยปกติ ผมกับฟีนิกมีโอกาสพบหน้ากันค่อนข้างน้อย อาจเป็นเพราะ
ภารกิจที่มากมายในตำแหน่งนายหญิง ไม่ว่าในแง่การบริหารบริษัท ดูแลงาน
ฝ่ายผลิต ประชุมกับนักเขียนเรื่องมากอย่างพวกผม ซึ่งแน่นอนว่านักเขียนใน
สังกัดบรรลือสาส์นก็มีมากมาย แต่ละคนก็มีฝีมือเก่งกาจจัดจ้าน มีผลงาน
ออกอยู่เรื่อยๆ หลายงานก็ต้องผ่านมือผ่านสายตาของฟีนิกเสียก่อน ซึ่งก็เป็น
สาเหตุหนึ่งที่ทำให้พี่แกงานรัดตัวยิ่งกว่าถูกงูอนาคอนดารัด

เหตุผลอีกอย่างที่ผมไม่ค่อยได้พบนายหญิงของผม เพราะบรรดา
นักเขียนอย่างพวกผมจะปักหลักทำงานที่บ้านมากกว่านั่งทำที่ออฟฟิศ เพราะว่า
ที่บ้านสามารถทำงานได้คล่องตัวกว่า อยากใส่กางเกงขั้นในตัวเดียวทำงานก็ได้
จะกระโดดเชือกไป คิดเรื่อง คิดมุข คิดแก๊สไปก็สามารถปฏิบัติได้ตาม
อัธยาศัย จะกิน จะนอน จะพักเวลาไหนก็ไม่ต้องกังวล ขอเพียงให้ส่งงาน
ทันกำหนดเป็นอันใช้ได้ จึงทำให้ผมเข้ามาที่ออฟฟิศบรรลือสาส์นเพียง 2 อาทิตย์
ต่อครั้งเท่านั้น แล้วก็ต้องลุ้นว่าฟีนิกอยู่ในออฟฟิศในวันนั้นด้วย บางครั้งก็ได้คุย
โทรศัพท์กันบ้าง ถ้าใกล้เวลาเดดไลน์ที่ฟีนิกต้องโทร. มาทวงต้นฉบับด้วยตัวเอง...
ซึ่งเป็นบรรยากาศที่ไม่พึงประสงค์นักหรอกครับ

แต่คราวนี้ผมจะได้ร่วมเดินทางไปญี่ปุ่นกับฟีนิก! เป็นเกียรติที่สุดครับ
แต่ก็เห็นใจพี่นกล่องหน้า เพราะผมรู้แน่ๆว่าตัวเองจะต้องไปทำตัวเป็นภาระซึ่ง
จะทำให้การเดินทางของฟีนิกไม่สงบสุขแน่ครับ!

อันที!

ข้างๆ ฟีนกคือ บ.ก.วิริต อุตสาหจิต สูดยอดพิระมิตแห่งเจ้านาย
ของกระผม ท่านอุตส่าห์เดินทางมาส่งด้วย (จริงๆ คือมาส่งฟีนกครับ แต่ผมก็
ตุตะไปเองว่าท่านมาส่งผม ฮ่า ฮ่า!) บ.ก.วิริต เป็นเจ้านายอีกคนที่ผมไม่ค่อย
ได้สบโอกาสคุยด้วยสักเท่าไร เพราะ บ.ก. จะอยู่ในบริษัทเฉพาะเวลาเข้ามิด
เท่านั้น แต่ผมก็ส่งการ์ตูนของผมไปคุยกับท่านอยู่บ่อยๆ เพราะ บ.ก.วิริต
ในปัจจุบันก็ยังเป็นคนที่คัดเลือกต้นฉบับเพื่อตีพิมพ์เองนะครับ ไม่ได้ส่ง
มอบหน้าที่นี้แก่ใคร ไม่ว่าบริษัทจะเติบโตไปมากแค่ไหน เป็นสิ่งที่ผมนับถือ
และเลื่อมใสท่านมาก

ในสนามบินนี้ ผมมีโอกาสได้คุยกับ บ.ก.วิริต
ท่านเดือน 2-3 คำ เรื่องพาสปอร์ตว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด
ในการแสดงถึงตัวตนของเราเวลาเดินทางไปต่างประเทศ
ให้รักษาให้ดี บ.ก. ไม่ต้องห่วงครับ เพราะผมเป็นคนรักษา
ของเก่งอยู่แล้ว นี่ใครรับพาสปอร์ตของผม เอ๊ะ...อยู่ไหนหว่า
เอ่อ...ไว้ค่อยหาแล้วกันครับ

ฟีนกให้พ็อกเก็ตมนี่มาส่องหมิ่นหกพันเยน
ประมาณหนึ่งหมื่นสี่ร้อยบาท แล้วบอกผมว่า บ.ก.วิริตมอบให้
เอาไว้ใช้ยามจำเป็นที่โน่น ผมเกรงใจสุดฤทธิ์บอกว่าไม่ต้อง
เพราะทาง Japan Foundation ออกให้ทุกอย่าง มีหน้าข้าผมยังมี
แลกเงินมาตั้ง 60,000 บาท ฟีนกหัวเราะบอกว่า มากกว่า
ที่พี่แลกมาอีก อาจกลายเป็นว่าฟีนกต้องยืมเงินเยนจากผม
แต่สุดท้ายแล้วฟีนกก็ยึดใส่มือให้จนได้ ฟีนกบอกว่า "เธอ



รู้จักค่าครองชีพญี่ปุ่นน้อยไปซะแล้ว” ไม่ต้องเกรงใจ เพราะจะได้ ‘ทดแทน’ กันอย่างสาสมแน่นอน! ฮะ ฮะ ฟังแล้วดูเหมือนจะมีงานชุดใหญ่หลังไหลเข้ามา แต่ผมรู้ว่ามันเป็นแค่คำแซวใช้ใหม่ครับพี่นก แอ่ อ้าวพูดจริงหรือกหรือครับ!

หลังจากจัดการเรื่องตัวเครื่องบิน โหลดกระเป๋าขึ้นเครื่อง กรอกเอกสารต่างๆ (ด้วยความช่วยเหลือจากพี่นกล้วนๆ เพราะแน่นอน ผมทำอะไรไม่เป็นอยู่แล้ว ฮ่า ฮ่า) ในที่สุดก็ถึงเวลาร่ำลาจากพ่อแม่และ บ.ก.วิธิต

“อีกสัปดาห์เจอกันนะพ่อ แม่”

“เที่ยวให้สนุกนะไอ้ลูกชาย” พ่อผมพูดทิ้งท้ายก่อนจากลา

ในที่สุดก็ย้ายจาก ‘ผืนดิน’ มาเป็น ‘ผืนฟ้า’

BYE BYE... THAILAND...



เครื่องบินเหินฟ้าจากไทยแลนด์แดนสยามสู่ประเทศญี่ปุ่น ผมสังเกตว่าบนเครื่องบินมีแต่ชาวญี่ปุ่น ชาวยุโรป น้อยมากที่จะเป็นคนไทย แล้วในความน้อยนั้นมีผมกับพี่นกเป็นผู้โดยสารชาวไทย 2 คนบนเครื่องเท่านั้น อาจเป็นเพราะญี่ปุ่นเป็นประเทศที่ได้วิซ่ายาก รวมถึงในช่วงนี้ยังไม่ใช่เทศกาลที่เป็นฤดูกาลท่องเที่ยวของญี่ปุ่นอย่างในช่วงฤดูร้อนหรือเวลาที่ดอกซากุระบานอะไรทำนองนั้น ดังนั้นบนเครื่องจึงเต็มไปด้วยชาวญี่ปุ่นกลับบ้านเกิด และนักธุรกิจมากกว่านักท่องเที่ยว

อ้อก็!

หลังอาหารผ่านไปไม่ถึง 10 นาที คุยกับพี่นิกได้ไม่เท่าไหร่ ผมก็ตอบ
แทนความตื่นเต้นที่ได้เดินทางไปญี่ปุ่นด้วยการ...

ห...ลับ..ส..นิ.....ท.....ด.....ล...อ.....ด.....ท.....ง...

ณ สนามบินนาริตะ ประเทศญี่ปุ่น อากาศภายในตัวเครื่องและอาคาร
สนามบินอบอุ่น

ผมชาวไทยในมาดบ้านนอกเข้ากรุงที่ทำหน้าตาไม่เคยชินกับการเดิน
ทางเข้า-ออกนอกประเทศกำลังยืนอยู่บริเวณแผนกตรวจคนเข้าเมืองของญี่ปุ่น
อยู่ เป็นจุดสำคัญอันเป็นปัญหาที่ผมคิดหนักมาตลอดทาง เพราะแค่โดนคำถาม
ภาษาอังกฤษสากลผมยังตอบได้ลำบากแทบฉิ้น ไม่ต้องคิดไปถึงภาษาญี่ปุ่น ถ้า
โดนมาสักคำนี้ต้องกลายเป็นอัครวิณญูกเมดูซ่าสาปให้แข็งเป็นหินแน่นอน!

ปรากฏว่า ตม.ญี่ปุ่นให้ผมผ่านด่านได้ง่ายดายเพราะด้วยรางวัลที่ผมได้
ถือว่าเป็นประมาณแขกบ้านแขกเมืองของเขา ทาง Japan Foundation ก็ได้
จัดการเรื่องนี้เอาไว้เรียบร้อยแล้วที่เราจะเดินทางมาแล้ว ผมจึงยึดอยู่ในใจเล็ก
น้อยว่าเรานี้มันก็เจ๋งเหมือนกันนะ เป็นอาคันตุกะแห่งปลาติบประเทศเขียว
อะแฮ่ม!

ปัญหาของผมยังไม่หมดครับ...เพราะออกมาถึงตัวอาคารทั่วไปของ
สนามบิน ผมก็พลัดหลงกับพี่นิก!!

ภาพของหนุ่มไทยที่พูดญี่ปุ่นได้แค่คำว่าโออิชิ ภาษาอังกฤษก็ห่วย

แตก ที่ต้องระหกระเหินเดินทางไปอย่างไร้จุดหมาย สภาพตัวมอมแมม ประกอบอาชีพขอทานในเขตเมืองญี่ปุ่นเริ่มประเดประดังมาในห้วงความคิดของผม ใจเริ่มร้อนรนขึ้นทุกขณะ มองซ้ายมองขวาอย่างรุนแรงเหมือนสุนัขที่พลัดพรากจากเจ้าของ วิ่งกลับไปกลับมา จะไปไกลกว่าที่ยืนอยู่ก็กลัวว่า จะยิ่งทำให้หลงกันไปใหญ่ จะยืนอยู่กับที่ก็กลัวจะไม่เจออะไร เลยสับสนจนปวดหัวไปหมด เริ่มอแงอยากกลับประเทศไทยแล้วครับจ้ะหนั้น ทำใ้ดี๊ดี๊ๆ ผมพูดซ้ำไปมากับตัวเอง

แต่ขณะที่กำลังจะเดินไปหยิบกระเป๋าทิ้งเพื่อก่อมาจากสายพานที่อยู่เยื้องๆ กัน ก็ว่าจะเอากระเป๋ากลับเมืองไทยดีกว่า สงสัยที่นี้คงไม่เหมาะกับเรา ฟีนกก็ตะโกนไล่หลังมาพอดี เป็นอันว่ารอด และไม่ต้องตีตัวกลับบ้านตามลำพังแล้ว น้ำตาปริ่ม ซาบซึ้งที่สวรรค์ยังมีเมตตาไ้บ้านนอกอย่างผม แล้วก็เริ่มเข้าใจคำว่า “มาช้ายังดีกว่าไม่มา” อย่างซาบซึ้งถึงงานนี้เอง

ฟีนกเล่าให้ฟังว่าในช่องที่ฟีนกเข้าคิวอยู่ ผู้โดยสารคิวก่อนหน้ามี ปัญหาเรื่องวีซ่า ก็เลยออกมาช้า ประเทศญี่ปุ่นเป็นอีกประเทศที่ขอวีซ่าค่อนข้างยาก ถึงจะไม่เท่าประเทศสหรัฐอเมริกา แต่การตรวจตราก็เข้มข้นไม่แพ้กันเท่าไร ซึ่งก็เข้าใจได้นะครับ ลองจินตนาการว่าเป็นบ้านของเรา เวลาจะเปิดให้ใครเข้ามาก็ต้องคัดเลือกและรอบคอบหน่อย ไปเปิดรับใครมั่วซั่วแล้วเกิดช่วยภายหลังไม่รู้ตัวนี่จะแย่นะครับ นี่ถ้าผมไม่ได้รางวัล และมีทาง Japan Foundation ช่วยเหลืออำนวยความสะดวก ผมก็น่าจะโดนสอบหลายขนานเหมือนกัน

